

In een prachtig wellnessresort aan de Turkse Riviéra genieten gasten van een vakantie vol ontspanning. Tot een gruwelijke vondst wordt gedaan...

LINDA VAN RIJN

HAPPY HOUR

THRILLER

INKIJK PAGINAS

Happy hour

Linda van Rijn

Happy hour

Thriller

INKIJK PAGINAS

HOOFDSTUK 1

DE LAATSTE DIEPE TOON UIT DE SPEAKER GALMDE DOOR de ruimte en Sophia de Koning voelde het geluid door haar lichaam trekken. Ze bleef zitten op haar matje, haar benen in kleermakerszit, haar handen op haar knieën met de palmen naar boven gedraaid. Langzaam ademde ze uit en ze merkte hoe de lucht uit haar stroomde en haar longen samentrokken. Ze ademde weer in en voelde nieuwe energie ontstaan. Na nog een paar seconden waarin ze helemaal geen gedachten had en haar hoofd bevrijdend leeg voelde, opende ze haar ogen en keek met een brede glimlach de lege ruimte in.

Van buiten drongen vogelgeluiden de ruimte binnen, ergens ver weg hoorde ze een stem. Dichterbij was er slechts het geluid van haar bloed dat ruiste in haar oren op

het ritme van haar hartslag. Ze haalde haar handen van haar knieën en schudde met haar polsen, daarna ontvouwde ze haar benen en strekte ze voor zich uit. Ze boog zich voorover en raakte met haar vingertoppen haar tenen aan. Haar spieren gaven gewillig mee, dat was het fijne resultaat van al die jaren yoga.

Soepel kwam ze overeind. Er was geen klok in de ruimte, maar ze had bij wijze van uitzondering haar digitale horloge om gehouden, waarop ze nu zag dat ze nog drie kwartier had voor ze klaar moest staan. Keurend keek ze naar de zandkleurige matjes die in een cirkel op de houten vloer lagen en schikte hier en daar tot ze allemaal precies recht lagen. Daarna wierp ze een kritische blik op de potten met grote kaarsen die tussen de matjes stonden en de grote vazen met kleurige bloemen langs de wanden van de ronde ruimte. Helemaal in het midden stond een houder in de vorm van een zon met daarin enkele wierookstokjes. Sophia haalde een doosje lucifers uit het kleine kastje dat onopvallend achter twee vazen stond opgesteld en stak de stokjes alvast aan. Ze keek naar de rook die zwierig omhoogkringelde. De zoete, kruidige geur drong haar neus binnen.

Sophia liep naar de deur, keek nog één keer goedkeurend naar de matjes en verliet daarna de ruimte. De meditatie die ze zojuist had gedaan werkte door in haar hele lichaam en in haar hoofd. Ze voelde zich kalm, vredig zelfs. Alsof er een laagje tussen haar en de rest van de wereld zat dat wel de bloemige geur van de lucht, het ruisen van de wind en de zonnestralen doorliet, maar niet de dwingende

stem en de drukke handgebaren van Cem die meters verderop een groepje medewerkers instrueerde. Sophia bleef even staan en kneep haar ogen samen. Collega's klaagden regelmatig dat de hotelmanager zich alleen maar liet zien als er nieuwe gasten arriveerden en de rest van de tijd vanuit zijn kamer op het hoofdkantoor de boel aanstuurde, maar zelf vond ze het helemaal niet erg dat haar baas amper in het resort aanwezig was en de dagelijkse leiding overliet aan de hoofden van de diverse afdelingen. Met elkaar hadden ze aan een half woord genoeg en doorgaans kregen ze allemaal de zenuwen van Cem, met zijn luide stem en zijn bevelen. Sophia wist wel dat hij het beste met het resort en de gasten voorhad, maar ze zou het niet erg vinden als hij leerde zijn aanwijzingen ook eens als vraag te verpakken. Al wist ze wel beter dan er iets over te zeggen. Dat was het soort feedback waar Cem niet bepaald voor openstond.

Ze draaide zich om en liep de gang door, naar buiten. Het resort ademde rust nu een deel van de gasten vanochtend was vertrokken en de nieuwe bezoekers pas straks zouden aankomen. Ze keek op haar horloge. Om precies te zijn had ze nog negenendertig minuten voor de boot arriveerde: genoeg tijd om zich op te frissen, een schoon uniform aan te trekken en alles klaar te zetten wat nodig was om hun nieuwe gasten welkom te heten.

Ze liep naar het deel van het resort waar zich de gastenkamers bevonden. De muren van deze gang waren bekleed met beige reliëfbehang waarin subtiel het logo van Bodrum Dreams was verwerkt. Op de vloer lag zacht tapijt in een net iets andere tint en de deuren waren van massief donker

hout dat precies de aardse sfeer gaf die hier nodig was. Onzichtbaar weggewerkte dispensers verspreidden de geur van amber en muskus.

Aan het einde van de gang liep ze weer naar buiten, de tuin door, naar de brede, groene haag die gasten het zicht op de kamers voor het personeel ontnam. Ze opende de deur in de haag en sloot hem daarna uit macht der gewoonte zo zacht mogelijk, want personeel mocht in het resort eigenlijk geen geluid maken. Met snelle passen liep ze naar de deur van haar eigen kamer, die ze opende met een pasje. Binnen was het zo koel als de plafondventilator het maar kon krijgen, ook al brandde de zon vandaag alweer volop op het dak. Maar na zes jaar in het Turkse klimaat was Sophia wel gewend aan de warmte en sliep ze er, anders dan in het begin, geen minuut minder door.

Ze liep naar haar kledingkast en haalde een schoon crèmekleurig uniform tevoorschijn met het logo van Bodrum Dreams in bordeauxrood op de borst geborduurd. Snel kleepte ze zich om, kamde haar haar en bracht een klein beetje make-up aan. Terwijl ze een liedje neuriede dat ze eerder vandaag op de radio had gehoord, spoot ze wat parfum in haar hals en aan de binnenkant van haar polsen. Niet te veel, alleen voor een subtiele vleug bloemengeur – de gasten hoefden niet de rest van de dag met haar geur in hun neus te lopen. Daarna deed ze wat lipgloss op, zoog haar lippen naar binnen en wreef ze tegen elkaar. Als laatste stak ze een bloem achter haar oor. Keurend bekeek ze het resultaat in de spiegel.

Onderweg naar de spa kwam ze Cem tegen, die druk in

zijn telefoon praatte. Hij stak zijn hand op alsof hij haar wilde tegenhouden. Niemand raakte hier nog in de stress van de aankomst van nieuwe gasten, alleen Cem deed altijd alsof het de eerste keer was dat ze mensen ontvingen. Ze passeerde hem, hij bleef gelukkig niet staan en ze vervolgde haar weg naar een groot bord waarop SERENITY SPA stond. Ze opende de deuren en liep de ontvangstruimte in, waar het naar pepermunt en bloemen rook en waar Merya bezig was handdoekjes te vouwen.

De vrouw keek op toen Sophia binnenkwam en liet een lach zien die niet alleen haar mond maar ook haar donkerbruine ogen bereikte. ‘Hoe gaat het?’

‘Ja, goed.’ Sophia beantwoordde de glimlach. ‘Met jou? Alles klaar voor de ontvangst?’

‘Absoluut.’ Merya bukte zich en pakte een mand met daarin een rij keurig strak opgerolde badstoffen doekjes. De geur van eucalyptus sloeg eraf. ‘Kijk eens, voor jou.’

Boven op de doekjes lagen rode bloemetjes. Typisch Merya, zo’n klein detail. ‘Wat heb je dat weer mooi gemaakt’, zei Sophia en Merya lachte bescheiden. Vanaf de eerste dag dat Merya in het resort kwam werken, nu drie jaar geleden, had Sophia een klik met haar gevoeld. Merya was een van de liefste mensen die ze ooit had ontmoet. Geen wonder dat alle gasten met haar wegliepen, ook omdat Merya altijd feilloos wist wie waaraan behoefte had. Gestreste workaholics plande ze in voor ontspannende massages, zichzelf wegcijferende moeders werden een paar uur lang in de watten gelegd met behandelingen en – het beste medicijn, volgens Merya – complete stilte.

‘Deze leg ik zo op de kamers’, zei Merya en ze hield een stapeltje kaarten omhoog, gemaakt van prachtig geschept papier en voorzien van het logo van het hotel en de namen van de gasten. Op de kaartjes stond voor elke gast het wellnessprogramma voor vandaag en morgen, afgestemd op de wensen die bij de boeking al waren doorgegeven. Sommige gasten begonnen de dag met een uurtje floaten, pranayama-yoga of mediteren in de zoutsteengrot, anderen gingen mindful wandelen in de botanische tuin en het achtergelegen bos. Dat vond Sophia zelf een van de fijnste manieren om de dag te beginnen: bij het ochtendgloren naar buiten, in het groen en dan tussendoor een paar korte meditaties doen. Meestal roosterde ze zichzelf in voor de begeleiding van die wandelingen. Tegen de tijd dat het ontbijt aan de gasten werd geserveerd, voelden ze zich alsof ze de hele wereld aankonden.

‘Super’, knikte Sophia. ‘Ik ga richting de steiger.’

Met de mand in haar handen liep ze de spa uit, het trapje af, de tuin in. Het ruisen van de fontein in de vijver werd onderbroken door de trompetachtige geluiden van de flamingo’s in het water. Verderop hoorde ze zwaluwen en tortels, die zich schuilhielden in de vele bomen en struiken op het resort. Een van de pauwen liep met statige passen voorbij. Sophia keek het dier na en liep met een glimlach verder in de richting waar de boot zo meteen zou arriveren. De eucalyptus van de gastendoekjes kriebelde op een prettige manier in haar neus. Een eindje verderop zag ze Lorenzo aan komen lopen met een dienblad vol koele, kleurige drankjes. De portiers voegden zich bij hen om de

bagage van de gasten zo meteen aan te nemen. De zon stond stralend aan een strakblauwe hemel. Sophia voelde zich licht en opgewekt en bedacht niet voor het eerst dat ze bevoorrecht was met een werkplek als deze.

‘Nee, nee, nee.’ Cécile van Rheenen spuugde de woorden zowat uit tegen haar telefoon en haar ogen schoten vuur toen ze eraan toevoegde: ‘Niets van wat ik heb gezegd over slide vier is verwerkt in de def-powerpoint en alle stats op slide zes ontbreken. Welke pannenkoek heeft hier zitten slapen?!’

Loïs van Rheenen keek vluchtig op naar haar moeder en wenste vurig dat ze ergens anders was. En dat, als ze dan toch hier moest zijn, niemand haar moeders stem had gehoord, wat natuurlijk wel zo was, want de boot was klein – niet voor een boot, maar wel voor hoe ver de stem van haar moeder reikte – en de andere mensen waren best wel stil. Zoals normale mensen, dacht ze erachteraan en ze deed haar mond al open om haar moeder te vragen zachter te praten, zoals die normale mensen dus, maar ze bedacht zich. Als haar moeder in zo’n bui was, was er maar weinig voor nodig om de vlam in de pan te doen slaan en kennelijk maakte ze zich nu heel druk om een medewerker die een e-mail had verstuurd die niet verstuurd had moeten worden. Van het gegeven dat ze sinds gistermiddag vijf uur officieel tien dagen vakantie had, was nog maar weinig te merken.

Daarvan zou de komende tien dagen ook weinig te merken zijn, wist Loïs uit ervaring. Het was natuurlijk om je kapot te lachen dat haar moeder een wellnessvakantie naar een of ander Turks resort had geboekt om helemaal tot rust te komen, zoals ze de hele tijd zei, terwijl ze de grootste belemmering om daadwerkelijk tot rust te komen meenam: zichzelf. Loïs hoefde niet tot rust te komen, ze voelde zich eigenlijk wel rustig. Maar omdat haar moeder nu eenmaal bepaalde waar ze naartoe gingen, had ze zich er allang bij neergelegd. En ach, zo erg was het allemaal niet. De foto's op de website zagen er mooi uit, er waren zwembaden, lekkere ligstoelen en misschien, wie weet, zou het lukken om haar moeder daadwerkelijk eens wat kalmer te krijgen – dat zou een mooie bonus zijn. Al geloofde ze daar niet per se in.

‘Haal maar terug, ja, haal maar terug.’ Cécile ijsbeerde nu nerveus over het dek. ‘Dit kan zo niet naar de board. Zeg maar dat de idioot die dit op z'n geweten heeft vandaag nog een officiële waarschuwing tegemoet kan zien en... Hoor je me nog? Hallo? Isa?’ Ze haalde haar telefoon van haar oor en keek naar het scherm met een mengeling van irritatie en ongeloof. ‘Ik heb geen netwerk’, zei ze toen weer in de telefoon, wat natuurlijk best onlogisch was. Loïs stelde zich voor dat Isabella, haar moeders personal assistant, aan de andere kant van de lijn de paar seconden van geen verbinding gebruikte om even adem te halen. Of haar polsen te koelen met icepacks, dat kon ook.

Cécile vloekte, weliswaar binnensmonds maar niet binnensmonds genoeg om onhoorbaar te zijn. Toen haalde ze

de telefoon van haar oor en begon met bruuske vingerbewegingen een bericht te typen. Daarna bracht ze de telefoon weer razendsnel naar haar oor. 'Hallo? Isa? O goddank, ja, ik zit op het water en blijkbaar is het netwerk in dit land niet zo ontwikkeld als bij ons.'

Loïs wist niet of ze moest huilen of lachen. Deed haar moeder nu echt alsof ze in een derdewereldland waren? Ze keek even op en ving de blik van Mila, met wie ze net bij het aan boord gaan kennis had gemaakt. Het laatste wat Loïs had verwacht was een leeftijdsgenootje en aan Mila was te merken dat voor haar hetzelfde gold. Ze hadden nog niet de kans gehad om te praten, maar Mila's blik sprak boekdelen en Loïs beantwoordde die met een soortgelijke boodschap: kan dit stoppen?

Haar moeder leek echter pas net op stoom te komen. Ze bleef maar bevelen ratelen en toen de verbinding opnieuw haperde, kneep Loïs haar ogen samen om te zien of er letterlijk stoom uit haar oren kwam of dat het alleen maar zo leek. Ze was zes of zeven geweest toen ze bij haar oma in één weekend zo'n beetje alle afleveringen van *Bassie en Adriaan* had gezien. 'Hier keek je moeder vroeger naar', had oma gezegd en dat hele idee was op Loïs nogal vreemd overgekomen, vooral omdat haar moeder zo iemand leek te zijn die gewoon nooit jong was geweest. De serie zelf was natuurlijk ouderwets en best wel krakkemikkig in elkaar gezet, maar ze had er toch met volle teugen van genoten, al was het maar omdat oma hardop had zitten schateren. En nu Loïs haar blik op haar moeder gericht hield die op het punt stond haar telefoon, haar omgeving of haar assistente

ver weg in Nederland iets aan te doen, kon ze alleen maar denken aan het personage van de Baron uit de serie die de ene na de andere telefoon doormidden brak. *Drommels, drommels en nog eens drommels*, hoorde ze zijn stem in haar hoofd en ze glimlachte. Het liefst wilde ze oma appen om haar binnenpretje te delen, maar ze deed het niet. Dan zou oma ook weten dat mama zich weer zo gedroeg en zou ze zich alleen maar zorgen maken en dat wilde Loïs niet. Niet nu oma toch al zo ziek was en...

Nee, daar wilde ze nu niet aan denken. Ze keek weer naar haar moeder, die zich van haar af gedraaid had en eindelijk wat zachter praatte. Niet lang daarna was het gesprek ineens voorbij en voegde Cécile zich bij haar.

‘Hoe heet hij ook alweer?’ Cécile boog zich naar haar dochter toe en wees onopvallend naar een van de anderen. ‘Die met die hoed? Joep? Job? Het was iets met een J.’

‘Misschien had je niet op je scherm moeten kijken toen hij zich voorstelde’, zei Loïs met een zucht. Cécile negeerde die woorden, al wist Loïs zeker dat haar moeder ze had gehoord. Het leek hier soms wel de omgekeerde wereld. Alle moeders van haar vriendinnen mopperden op hun kinderen dat ze hun aandacht eens moesten richten op wat anderen zeiden in plaats van op hun scherm. Loïs wilde dat haar moeder hetzelfde deed – die aandacht dan, niet het mopperen.

Mopperen deed ze wel. Meestal op haar personeel of collega’s – Loïs wist nog steeds niet precies wie in welke categorie viel en wat het eigenlijk uitmaakte – maar vaak genoeg ook op haar. Als Loïs om zeven uur ’s avonds mee-

deelde dat ze nog een werkstuk van twintig pagina's over de leer van Newton moest uitprinten bijvoorbeeld en de inkt van de printer op was. Of dat ze het halve werkstuk nog moest maken, dat gebeurde ook, maar dat hield Loïs dan het liefst achter. ChatGPT kon dat probleem zo voor haar oplossen en nee, dat mocht niet, maar met de juiste ingrepen die ze in tien minuten kon doen, hadden lang niet alle docenten het door. Haar moeder kon het in elk geval niet schelen hoe zo'n werkstuk tot stand kwam, als ze er maar geen omkijken naar had. Zo'n lege toner kon haar al zo van de wijs brengen dat Loïs daar dan meestal zelf wel voor zorgde. Geen omkijken: niet naar een werkstuk, niet naar Loïs' vrienden en ook zeker niet naar Loïs zelf.

‘Die paardrijlessen zijn niet gratis’, zei haar moeder vroeger vaak als Loïs als negen- of tienjarige klaagde dat Cécile altijd maar werkte. ‘En de nanny ook niet.’

Maar dat was een vreemde redenering, vond Loïs, want zonder die hysterische baan van haar moeder hadden ze die nanny ook niet nodig. ‘Jawel, want ik sta er alleen voor’, zei haar moeder als Loïs dat hardop zei. ‘Ik heb niet zoals de moeders van jouw vriendinnetjes een rijke man aan mijn zijde. Daardoor kunnen zij 's middags theedrinken en knutselen met hun kinderen en zit ik in boardrooms powerpoints met businessreviews door te nemen.’

Loïs wist niet wat businessreviews waren en het kon haar ook niet schelen. Ze wist alleen dat ze later nooit een moeder zou worden die die businessreviews belangrijker zou vinden dan haar kind.

‘Dat zeg je nu!’ riep Cécile als ze dat tegen haar zei, met

zo'n handgebaar van 'je hebt geen idee'. 'Tot je straks met je masterdiploma het bedrijfsleven in gaat en ontdekt dat ze daar vechten om jouw talent. Let maar op: met mijn genen heb je ook mijn ambitie meegekregen.'

Dat Loïs afgelopen jaar van 3 vwo naar 4 havo was gegaan, was op z'n zachtst gezegd een dingetje geweest. Weg uitzicht op een masterdiploma, want dat ze volgens haar moeder – die na een paar dagen van de schrik was bekomen – dan maar moest stapelen en zo via een omweg een vwo-diploma kon halen en alsnog naar de universiteit kon, sloot niet aan bij Loïs' wens om de kunstacademie te gaan doen en haar geld te verdienen met haar papier en potloden.

'Tekenen is een hóbbý', was Céciles uitgesproken mening. 'Leuk voor de vrije uurtjes.'

'Je hebt talent', zei haar oma als tegenwicht. 'Volg je hart.' Het was ongelooflijk dat iemand als haar moeder genetisch verwant was aan iemand als oma, en tegelijkertijd vond Loïs dat een enorme geruststelling. Genen zeiden dus ook niet alles. En ze was het zeker van plan, haar hart volgen.

De telefoon ging weer en Cécile liep weg. Loïs kneepte haar ogen samen om tegen het felle zonlicht in te kunnen kijken. In de verte doemde het lage, witte gebouw op dat ze kende van de foto's. Voor op de boot stond Mila met haar vader. Hij wees haar iets aan, zij lachte. Het was een plaatje dat bij Loïs allang niet meer tot vervelende gedachten leidde of tot het gevoel van jaloezie dat ze had gehad toen ze kleiner was. Ze wist wie haar vader was – of verwekker,

dat was een beter woord – en ook dat hij geen rol in haar leven wilde, of mocht van haar moeder. Ze wist ook dat je niet kon missen wat je nooit had gehad.

‘Ladies and gentlemen’, riep de schipper vanaf zijn plek bij het roer. Hij wees naar het resort dat nu snel dichterbij kwam en riep de passagiers op om hun spullen te pakken en zich klaar te maken voor de aankomst. Loïs pakte haar tas en zette die op haar schoot. Haar moeder stond op het achterdek en Loïs pakte ook maar haar tas, om te voorkomen dat ze straks de boel ophielden omdat haar moeder haar spullen nog moest zoeken. De boot minderde vaart. Loïs snoof diep om nog één keer de geur van zout en zee-water in zich op te nemen. Ze keek omlaag naar het water en prentte de korte golfjes, het wit van het schuim en het azuurblauw van het water in haar gedachten om het straks te kunnen nabootsen op papier. Toen zag ze de aanlegsteiger en de hotelmedewerkers die daar in een perfect rechte rij stonden opgesteld, en ze wachtte tot de schipper had aangemeerd en haar moeder hopelijk die telefoon eens zou opbergen.